

er blinde Mennesker, som maaske kan føle sig trykkede ved, at deres Kommune skal betale for deres Ophold. Jeg tænker ikke paa de Forældre, som har Raad til at betale for deres Børn, men paa de uformuende, som ikke har Raad til at betale. Her var der maaske en Opgave, som det maatte være Statens og ikke Kommunens Sag at tage sig af.

Jeg paaskønner, at der i Lovforslaget er givet saa megen Frihed for det private Initiativ, som der er. Jeg vil gerne slutte mig til det Ønske, der blev udtalt af det ærede 4de Medlem for 2den Kreds (Inger Gautier Schmit), at Staten, hvis der blev oprettet private Skoler for blinde, saa velvilligt paa dem og ydede dem et klækkeligt Bidrag.

Med disse Ord vil jeg gerne anbefale Lovforslaget til velvillig Behandling.

Veistrup: Som Nr. 4 i Rækken af Ordførere vil der ikke være Grund for mig til at fremsætte saa forfærdelig mange Bemærkninger til et Lovforslag af en Karakter som det foreliggende. Det indeholder jo ikke politiske Stridspunkter; og jeg kan heller ikke tænke mig Stridspunkter i nogen større Udstrækning af anden Karakter, for saa vidt som jeg føler mig overbevist om, at alle Partier her i Salen ønsker det bedst mulige Forhold etableret for de Mennesker, Talen er om; derfor tror jeg heller ikke, der vil blive nogen stor Strid om Forslaget, men at det vil faa en forholdsvis let Gang gennem Tinget, og at den Udvalgsbehandling, som er bebudet, vil blive stilfærdig og velvillig, saaledes at vi meget hurtigt kan naa til et tilfredsstillende Resultat.

Det er, som allerede bemærket, Undervisningspligten, der er det afgørende, og jeg for mit Vedkommende er aldeles ikke i Tvivl om, at man bør indføre Undervisningspligt for de blinde Børn. Om denne Undervisning saa foregaar paa en Anstalt eller i Hjemmet, er for saa vidt ligegyldigt, naar blot de Resultater, man tilstræber gennem Undervisningen, opnaas. Det kan jo være meget rigtigt, saaledes som det ærede Medlem, der sidst talte, gjorde gældende, at det maaske i enkelte Tilfælde kunde være godt, om Barnet blev noget længere hjemme; men han føjede til, at for Barnets Skyld var det maaske heldigst, at det blev taget hjemmefra paa et tidligt Tidspunkt. Hele den Ordning, som her søges etableret, er jo imidlertid netop udelukkende for Barnets Skyld, og jeg tror derfor, det vilde være i højeste

Grad uheldigt, om Forældrene fik Lov til at beholde Børnene hjemme, uden at disse fik den Undervisning, som paabydes i Loven. Paa den anden Side, hvis Undervisningen i Hjemmet tilfredsstillende Krav, som er fastsat i Loven, saa stiller Sagen sig jo noget anderledes; hvis Forældrene er i Stand til og virkelig har Raad og Tid til at tage sig af Børnenes Undervisning, stiller Forholdet sig selvfølgelig paa en anden Maade, men dér, hvor maaske baade Fader og Moder gaar paa Arbejde Dag ud og Dag ind, forekommer det mig aldeles givet, at Børnene netop i den Alder, som Sagskundskaben kræver, maa anbringes paa de Anstalter, hvor de skal læres til at blive samfundsnyttige Borgere.

Med Hensyn til Udgifterne kan jeg ikke være enig med den ærede sidste Taler i, at dette skulde være en Statsopgave i Modsætning til alle de andre Opgaver, som man i saa Tilfælde kunde lægge over paa Staten. Jeg ved ikke, hvorfor man skal kunne lægge Udgifterne til Blindeforsorgen over paa Staten, medens man fordeler Udgifterne vedrørende Forsorgen for en hel Mængde af de andre Kategorier af abnorme paa den Maade, som Tilfældet er. Jeg tror ikke, der er nogen Mulighed i Retning af det, det ærede Medlem tænker sig, medmindre man vil sige, at det gør ingenting, for Staten er saa velhavende, og den kan udmærket paatage sig alle de sociale Opgaver, som i saa Tilfælde vilde blive lagt over paa den. Jeg savner for øvrigt — og det vil jeg gerne spørge den højtærede Minister om — Oplysning om, hvad Udgiften for Øjeblikket er pr. Barn paa Blindeinstituttet. Der findes ikke i Bemærkningerne til Lovforslaget nogen Oplysning i saa Henseende, men jeg formoder, at Forholdet ligger saaledes, at hvor Forældrene ikke er i Stand til at betale for deres Børn, betaler Kommunen, ligesom jeg formoder, at den Betaling, Kommunerne erlægger, ydes i Henhold til Fattiglovens § 61 — jeg ved da ikke af, at den skulde kunne ydes i Henhold til anden Bestemmelse. Jeg har ladet mig fortælle — jeg ved ikke, om det er rigtigt —, at man i stor Stil drager blinde ind under Invalidelovens Forsorg. Ogsaa dette vil jeg gerne spørge den højtærede Socialminister om. Invalidelovens Anvendelse har jo paa adskillige Punkter vakt ret stor Strid, og jeg tror, det i nogen Grad ligger udenfor Invalidelovens Forudsætninger, at man konsekvent fører alle blinde ind under Invalideloven, uanset hvordan de i øvrigt er stillet. Jeg vil derfor gerne spørge den højtærede Minister, om man er